

— Азъ скоро, чичо Нейко, ща да са върна и ща да донеса пари за данокътъ. . . . Азъ ща да заплаа сичко, щото сжмъ длженъ, казалъ Танчо тихо.

— Ехъ ти, умна главо! ща плата, ща да са исплата, ща да донеса! . . . Сега ти трѣба да ми платишъ, ако искашъ да та пусна да идешъ сжсъ здраве по работата си; а ако ми не платишъ, то азъ никога нѣма да та пусна. Или пари, или въ темницата.

— Мола ти са, чичо Нейко, са молилъ Танчо, — пусти ма да ида по работата си, и азъ ти са заклѣвамъ, че пжрвата моя грижа ще бжде да заплаа данокътъ си. Пусти ма, или азъ сжмъ загубенъ човѣкъ, погинала душа!

— Царьтъ пари иска, казалъ Нейко и позасмѣлъ са.

— Нека бжде проклѣтъ и царьтъ и неговите хора! си пошѣпналъ Ламбо.

— Нека му пресѣднатъ нашите пари и нашите сжлзи! пошѣпналъ Петаръ.